

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. ve věci

žalobce: **EDHESSA, s. r. o.**
sídlem Biskoupky č. p. 33, PSČ 664 91,
zastoupená advokátkou JUDr. Kateřinou Tomkovou, advokátkou
sídlem Biskoupky č. p. 33, PSČ 664 91

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2018, č. j. 53741/18/5300-21443-702551, ve věci daně z přidané hodnoty,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 18. 12. 2018, č. j. 53741/18/5300-21443-702551 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Kateřiny Tomkové, advokátky se sídlem Biskoupky č. p. 33, PSČ 664 91.

Odůvodnění:

I. Žalobní body:

1. Žalobkyně se žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 14. 1. 2019 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2018 č. j. 53741/18/5300-21443-702551 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 20. 4. 2018 o zastavení řízení zahájeného podáním dodatečného daňového přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2009. Současně žalobkyně navrhla zrušení prvostupňového rozhodnutí.
2. Jediným důvodem pro zastavení řízení bylo zmeškání zákonné lhůty pro podání dodatečného daňového přiznání k DPH za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2009 z důvodu marného uplynutí subjektivní lhůty pro stanovení daně. Žalobkyně již v odvolání s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2010, č. j. 7 Afs 20/2007 – 73 namítala neuplynutí konečné desetileté prekluzivní lhůty, což je podle tohoto rozhodnutí pro posouzení včasnosti podání dodatečného daňového přiznání stěžejní. S námitkou žalobkyně se žalovaný nijak nevypořádal a napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné.
3. Objektivní lhůta pro stanovení daně z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2009 dosud neuplynula ani podle staré úpravy, ani podle úpravy nové, proto bylo dodatečné daňové přiznání podáno včas.

II. Stanovisko žalovaného

4. Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Zopakoval argumentaci z napadeného rozhodnutí a uvedl, že subjektivní lhůta pro stanovení daně za předmětné zdaňovací období uplynula dne 18. 9. 2017, dodatečné daňové přiznání bylo u správce daně podáno dne 17. 3. 2018, důsledkem čehož je zastavení řízení podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu.

III. Posouzení krajským soudem:

5. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

A. Skutkový stav

6. Z daňového spisu krajský soud zjistil následující: žalobkyně podala dne 24. 2. 2009 řádné daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2009, v němž uplatnila nadměrný odpočet. Po provedeném vytýkacím řízení správce daně rozhodl platebním výměrem o stanovení daňové povinnosti, který jí byl doručen dne 29. 6. 2011. Proti platebnímu výměru podala žalobkyně odvolání dne 15. 7. 2011, které žalovaný zamítl dne 3. 12. 2012. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně je Krajskému soudu v Brně dne 31. 1. 2013 žalobu, kterou krajský soud zamítl dne 10. 7. 2014 rozsudkem č. j. 62 Af 8/2013 – 56. Proti rozsudku Krajského soudu v Brně podala žalobkyně kasační stížnost dne 5. 8. 2014, kterou Nejvyšší správní soud usnesením č. j. 5 Afs 130/2014 – 13 odmítl. Žalobkyně podala ústavní stížnost k Ústavnímu soudu dne 19. 12. 2014, kterou tento dne 89. 1. 2018 odmítl.
7. Žalobkyně podala dne 17. 3. 2018 dodatečné daňové přiznání na snížení daňové povinnosti, o kterém rozhodl správce daně dne 20. 4. 2018 zastavením řízení.
8. V odvolání ze dne 27. 4. 2018 žalobkyně nesouhlasila se závěrem správce daně, vystavěným na marném uplynutí subjektivní lhůty pro stanovení daně podle § 148 odst. 1 zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“). Poukázala na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2010 č. j. 7 Afs 20/2007 - 73 a dovolávala se toho, že rozhodující je, že dosud neuplynula objektivní desetiletá prekluzivní lhůta, a dodatečné daňové přiznání bylo proto podáno včas.
9. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, ve kterém podrobně rozebral běh prekluzivní lhůty pro stanovení daně a s poukazem na ustanovení § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu řízení zastavil pro uplynutí subjektivní lhůty ke stanovení daně. K běhu lhůty objektivní lhůty a dopadům (ne)uplynutí této lhůty na včasnost podání dodatečného daňového přiznání se žalovaný nevyjádřil.
10. Podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí*. Podle § 102 odst. 2 daňového řádu *rozhodnutí obsahuje odůvodnění, nestanoví – li zákon jinak*. Podle odstavce 4 téhož ustanovení *v odůvodnění rozhodnutí, které bylo vydáno na základě dokazování, správce daně dále uvede, které skutečnosti má za prokázané, jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jak věc posoudil po právní stránce*.
11. Z daňového rozhodnutí tak musí být seznatelné, proč daňový orgán považoval vznesené námitky za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje předestřené skutečnosti za nerozhodné a nesprávné, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů atd. (viz bohatá judikatura správních soudů, např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010 – 53, ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009 -46, či ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109). Aby bylo rozhodnutí odvolacího orgánu přezkoumatelné, musí vyčerpat celý rozsah odvolání, tedy zabývat se, alespoň implicitně, všemi odvolacími námitkami; srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, ze dne č. j. 8 Afs 66/2008 - 71.

12. Žalobkyně v odvolání namítla, že „objektivní lhůta pro stanovení DPH za ZO 1/2009 neuplynula ani podle staré právní úpravy, ani podle právní úpravy nové. Proto nutno uzavřít, že dodatečné daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2009 bylo podáno včas“; svůj názor přitom opřela o usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2010, č. j. 7 Afs 20/2007 – 73, ze kterého citovala.
13. Krajský soud konstatuje, že žalovaný na citovanou odvolací námitku ve svém rozhodnutí nijak nereagoval. Tuto skutečnost ostatně žalovaný ani nezpochybňuje; ve vyjádření se k žalobě pouze uvedl, proč považuje běh objektivní lhůty za bezvýznamný pro posouzení věci. Žalovaný tak v napadeném rozhodnutí nevypořádal – stěžejní - odvolací námitku, a to ani implicitně, když posouzení běhu subjektivní prekluzivní lhůty a jejich dopadů nic nevypovídá o běhu a vlivu lhůty objektivní. V důsledku toho je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné. Touto vadou řízení žalovaný znemožnil krajskému soudu přezkum svého rozhodnutí v rámci řádně uplatněné žalobní námítky vztahujících se právě k této otázce. Krajský soud proto nemohl postupovat jinak, než napadené rozhodnutí bez jednání pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů zrušit postupem podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
14. Jak bylo uvedeno výše, teprve až ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl argumenty, kterými by bylo teoreticky možné vyvrátit názor žalobkyně o vlivu objektivní lhůty na podání dodatečného daňového přiznání. Takové doplnění argumentace v řízení před správními soudy však nelze přijmout. Důvody, pro které bylo vydáno rozhodnutí, musí správní orgán vtělit do jeho odůvodnění a nikoliv je doplňovat v řízení před správními soudy (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2013, č. j. 8 Afs 58/2012-44, ze dne 10. 2. 2016, č. j. 4 As 207/2015-107, ze dne 24. 9. 2014, č. j. 8 Afs 34/2013-67, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015-43, č. j. 9 As 338/2018-50 z 17. 4. 2019 a další).
15. Žalobkyně navrhla zrušení rozhodnutí správce daně, což je postup předvídaný ustanovením § 78 odst. 3 s. ř. s., krajský soud však pro tento postup neshledal důvod, a proto tak nepostupoval; o návrhu nerozhodl, neboť domáhat se zrušení rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které předcházelo napadenému rozhodnutí, není procesním právem žalobce (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 – 106).
16. Vzhledem k tomu, že v řízení byla plně procesně úspěšná žalobkyně, vzniklo jí v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, k jejichž náhradě soud žalovaného zavázal. Náklady řízení žalobkyně představují zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3.000,- Kč, dále odměna ze zastoupení advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 3.100,- Kč, podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., a to za dva úkony právní služby, příprava převzetí zastoupení a sepsání žaloby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky, dvakrát režijní paušál ve výši 300,- Kč za každý z těchto úkonů právní služby podle § 13 odst. 3 vyhlášky, a dále DPH z těchto částek s výjimkou zaplaceného soudního poplatku podle § 57 odst. 2 s. ř. s. Všechny tyto náklady řízení podle obsahu spisu žalobkyni prokazatelně vznikly a jedná se o náklady nezbytně nutné k uplatnění jejího práva. Soud proto žalovaného k jejich zaplacení zavázal, a to k rukám zástupce žalobkyně podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. občanského

soudního řádu ve spojení s ustanovení § 64 s. ř. s. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ustanovení § 160 odst. 1 občanského soudního řádu, neboť tato lhůta je přiměřená možností žalovaného.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 27. srpna 2019

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu